

Αρχιερατική Θεία Λειτουργία για τα 2 χρόνια από την ενθρόνιση του Αιτωλίας και Ακαρνανίας Δαμασκηνού

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στον ιστορικό Ιερό Ναό της Αγίας Παρασκευής στην Ιερά Πόλη του Μεσολογγίου χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία, την Δευτέρα 11 Νοεμβρίου 2024 ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός](#). Την ημέρα αυτή συμπληρώθηκαν δύο χρόνια από την Ενθρόνιση του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου στον ιστορικό Θρόνο της τοπικής Εκκλησίας.

Μαζί του συλλειτουργήσαν ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Αλμυρού Αρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου, ο Αρχιμανδρίτης Ιγνάτιος Αναγνωστόπουλος και ο Αρχιμανδρίτης Καλλίνικος Γεωργακόπουλος, καθώς και πολλοί Κληρικοί της Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας, μεταξύ των οποίων ο Πρωτοσύγκελλος, Αρχιμανδρίτης Θεόκλητος Ράπτης και ο Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος, Αρχιμανδρίτης Ιωσήφ Ζωγράφος.

Μεταξύ των πιστών που εκκλησιάστηκαν ήταν Ιερείς της Ιεράς Μητροπόλεως, ο Δήμαρχος της Ιεράς Πόλεως Μεσολογγίου κ. Σπύρος Διαμαντόπουλος, ο πρώην Δήμαρχος κ. Κωνσταντίνος Λύρος και άλλοι εκπρόσωποι των τοπικών αρχών.

Τον θείο λόγο κήρυξε εμπνευσμένα ο Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος, Αρχιμανδρίτης Ιωσήφ Ζωγράφος, Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Εισοδίων της Θεοτόκου Μυρτιάς, ο οποίος αναφέρθηκε στην θέση και το αξίωμα του Επισκόπου μέσα στην ορθόδοξη Εκκλησία.

«Δοξάζω τον Θεό γι' αυτή την τεράστια ευεργεσία που μου προσέφερε να είμαι Επίσκοπος και Μητροπολίτης μιας τόσο ιστορικής, σπουδαίας και μεγάλης Ιεράς Μητροπόλεως»

ανέφερε ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης κ. Δαμασκηνός, κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας και ευχαρίστησε όλους τους εκπροσώπους των τοπικών αρχών, τους Ιερείς και τους πιστούς που συμμετείχαν στην Θεία Λειτουργία.

«Κάθε επίσκοπος, κάθε κληρικός και κάθε πιστός αισθάνεται την ανάγκη μέσα στη Θεία Λειτουργία να ευχαριστήσει τον Θεό υπέρ πάντων των φανερών και αφανών ευεργεσιών Του. Μέσα στην Ευχαριστιακή εμπειρία διατρανώνεται η εκκλησιαστική μας ενότητα• ο Επίσκοπος είναι ενωμένος με το ιερό Πρεσβυτέριο και με το λαό του. Δοξάζουμε το όνομα του Θεού για αυτή την ενότητα, που είναι η πεμπτουσία της εκκλησιαστικής μας ζωής και η πρόγευση του παραδείσου» ανέφερε στη συνέχεια και τόνισε, ότι αυτή η ευχαριστιακή ενότητα μεταγγίζεται και σε όλη την υπόλοιπη εκκλησιαστική ζωή, την ποιμαντική, την ιεραποστολική, την κατηχητική, την διοικητική.

Ο Σεβασμιώτατος ευχαρίστησε επίσης τον Σεβασμιώτατο Γέροντά του, Μητροπολίτη Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιο, πλησίον του οποίου διηκόνησε και από τον οποίο διδάχθηκε πάρα πολλά, ενώ ξεχωριστά αναφέρθηκε στους συνεργάτες του στο έργο της τοπικής μας Εκκλησίας, κληρικούς και λαϊκούς, τους οποίους ευχαρίστησε για την συμπόρευση αυτών των δύο ετών, τονίζοντας, ότι *«είμαστε μία μεγάλη οικογένεια, που αγωνιζόμαστε να συνεχίσουμε το έργο που παραλάβαμε και μας προσέφεραν ως παρακαταθήκη, αλλά και να το αυξήσουμε. Να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις να είναι η τοπική μας Εκκλησία ζωντανή και δυνατή με παρουσία μέσα στο σύγχρονο κοινωνικό γίγνεσθαι, με σκοπό να διακονήσει τον άνθρωπο με πνεύμα ταπείνωσης, θυσίας και προσφοράς»*.

Ολοκληρώνοντας, ο Σεβασμιώτατος χειροθέτησε Πνευματικό τον π. Φώτιο Σοφρώνη, εθελοντή Κληρικό της Ιεράς Μητροπόλεως, ο οποίος υπηρετεί στην Ενορία της Αγίας Παρασκευής Λυσιμαχίας, προτρέποντάς τον να διακονήσει με πνεύμα αγάπη, θυσίας και φιλευσπλαχνίας, έχοντας την συναίσθηση, ότι ο Πνευματικός δεν δημιουργεί οπαδούς, αλλά τέκνα, τα οποία αναγεννά, εμβαπτίζοντάς τα, δια της ιεράς Εξομολογήσεως, στην κολυμβήθρα του ελέους, της μακροθυμίας και της αγάπης του Θεού.

Ακολουθεί η ομιλία του Γενικού Αρχιερατικού Επιτρόπου, Αρχιμανδρίτη Ιωσήφ Ζωγράφου:

Σήμερα ή Αγία μας Έκκλησία, Σεβασμιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, Σεβαστοί μου Πατέρες, Άγαπητοί ἐν Χριστῷ Άδελφοί, ἐορτάζει, τιμᾷ καὶ πανηγυρίζει τὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου καὶ ἐνδόξου **Μεγαλομάρτυρος Μηνά**. Ὁ Ἅγιος Μηνᾶς γεννήθηκε στὴν Αἴγυπτο, στὰ μέσα περίπου τοῦ 3ου αἰῶνα μ.Χ. ἀπὸ γονεῖς εἰδωλολάτρες. Ὡστόσο, τὸ εἰδωλολατρικὸ περιβάλλον στὸ ὁποῖο μεγάλωσε, δὲν ἐπηρέασε τὸν χαρακτήρα του καὶ ὁ Μηνᾶς βαπτίσθηκε χριστιανός.

Ὅταν ἔφθασε στὴν κατάλληλη ἡλικία, ἐπέλεξε νὰ σταδιοδρομήσει στὸν Ρωμαϊκὸ στρατό, σέ ἓνα ἐπίλεκτο σῶμα. Οἱ ἄνδρες τῆς φρουρᾶς αὐτῆς θεωροῦνταν ἀπ' τοὺς ἐκλεκτότερους στρατιῶτες. Ἐκεῖ ὁ Μηνᾶς διακρίθηκε γιὰ τὴν σύνεσή του καὶ τὴν ἀνδρεία του καὶ γι' αὐτὸ ἔχαιρε ἐκτιμήσεως στὸν κύκλο τῶν στρατιωτικῶν. Στὸν Μηνᾶ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρισθεῖ καὶ νὰ συνδεθεῖ πνευματικὰ μὲ ἄλλους νέους στρατιῶτες. Μὲ πολλὴ φροντίδα καὶ χριστιανικὴ ἀγάπη καλλιέργησε τὴν εὐσέβεια καὶ τὴν ζωντανὴ πίστη στοὺς συντρόφους του. Ἐργάσθηκε μὲ ὑπομονή

για τὴν διαφώτιση καὶ τὴν ἀναγέννησίν τους, σὰν ἱεραπόστολος. Καὶ, πράγματι, ἄρκετοὶ ἀπὸ τοὺς συστρατιῶτες του, τὸν ἀκολούθησαν στὴν χριστιανικὴ πίστη.

Δυστυχῶς ὅμως, τρεῖς αἰῶνες μετὰ τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ παλαιὸς κόσμος παρέμενε ἀκόμῃ αὐτάρεσκα καὶ αὐτοκαταστροφικὰ προσκολλημένος στὴν λατρεία τῶν εἰδώλων. Οἱ Ρωμαῖοι στρατιῶτες ἦταν ὑποχρεωμένοι, κατόπιν διαταγῶν τῶν ἀνωτέρων τους, νὰ συλλαμβάνουν καὶ νὰ τυραννοῦν τοὺς χριστιανοὺς, προσπαθώντας νὰ τοὺς κάνουν νὰ ἀλλαξοπιστήσουν.

Ὁ Μηνᾶς δὲν ἄντεξε, πέταξε τὴν στρατιωτικὴ του ζώνη ἀπεκδυόμενος μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὴν ιδιότητα τοῦ στρατιώτη – διώκτη τῶν χριστιανῶν καὶ διέφυγε στὸ παρακείμενο ὄρος. Μάλιστα προσεῖλκυσε κοντά του κι ἄλλους φίλους στρατιῶτες. Ἐκεῖ ἔζησαν ἀσκητικά, ἐπὶ ἄρκετὸ διάστημα, μὲ νηστεία, ἀγρυπνία καὶ προσευχή.

Σὲ ἡλικία πενήντα περίπου ἐτῶν, μετὰ ἀπὸ θεία πληροφόρηση ὅτι εἶχε φτάσει ἡ ὥρα τοῦ μαρτυρίου του, κατέβηκε στὴν πόλη, σὲ μέρα εἰδωλολατρικοῦ πανηγυριοῦ. Ὁ Μηνᾶς πληροφορεῖται καὶ μαθαίνει τὴν αἰτία τῆς πανήγυρης. Γιόρταζαν τὰ γενέθλια τοῦ Διοκλητιανοῦ. Σὲ μιὰ στιγμὴ τῶν εἰδωλολατρικῶν σπονδῶν καὶ θυσιῶν, ὁ Μηνᾶς θεώρησε πὼς ἦταν μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ διαφωτίσει μὲ κήρυγμα τόσο τοὺς ἄρχοντες ὅσο καὶ τὴν κοινὴ γνώμη γιὰ τὴν κενότητα τῶν εἰδώλων καὶ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Τότε, μὲ παρρησία, ἐν μέσῳ τῶν εἰδωλολατρῶν, ὁμολόγησε τὸν Χριστὸ, ὡς τὸν ἕνα καὶ ἀληθινὸ Θεὸ. Τὸ κήρυγμα αὐτὸ θεωρήθηκε ὑβριστικὸ καὶ ἡ ἐπέμβαση τοῦ Μηνᾶ βεβήλωση τῆς ἱερότητας τῆς ἡμέρας καὶ ἀσέβεια ἐναντίον τοῦ προσώπου τοῦ αὐτοκράτορα καὶ ὁδηγήθηκε στὴν φυλακὴ. Ὡστόσο, τὸ ἐμπνευσμένο κήρυγμα τοῦ Μηνᾶ δὲν ἔμεινε ἄκαρπο. Πολλοὶ πίστευσαν στὸν Κύριο καὶ ἡ παράταξη τῶν πιστῶν ἐμψυχώθηκε ἀπ' τὴν θαρραλέα ὁμολογία τῆς πιστεῶς του. Τὸ πρῶτὴ τῆς ἐπομένης ἡμέρας, μετὰ τὸ πέρας τοῦ εἰδωλολατρικοῦ πανηγυριοῦ, τὸν παρουσίασαν καὶ πάλι ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος, ὁ ὁποῖος τὸν κατηγόρησε ὅτι ἐξύβρισε τοὺς θεοὺς καὶ μάλιστα μπροστά του καὶ ὅτι λιποτάκτησε ἀπὸ τὸν στρατό. Ὁ Ἅγιος ἀποδέχθηκε τὶς κατηγορίες χωρὶς δισταγμὸ καὶ ὁδηγήθηκε σὲ δίκη, ὅπου ὁμολόγησε ξανά τὴν πίστη του στὸν Χριστό. Ἀφοβαμίλησε στὸ δικαστήριον καὶ μὲ ψυχραιμία καὶ ἀταραξία ἄκουσε τὴν θανατικὴ του καταδίκη. Ὁ Μηνᾶς ὑπέστη φρικτὰ βασανιστήρια, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὑπέμεινε. Στὸ τέλος, τὸν ἀποκεφάλισαν. Μερικοὶ χριστιανοὶ περιμάζεψαν τὸ ἱερό του λείψανον καὶ τὸ ἔθαψαν σὲ ἀσφαλῆ τόπον. Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, κάποιος ἑπαρχὸς τοῦ Κοτυαίου, ὀνομαζόμενος Ἀθανάσιος, μετέφερε τὸ λείψανον τοῦ Ἀγίου σὲ πολυτελεῆ λάρνακα στὴν Αἴγυπτον, τὴν πατρίδα τοῦ Ἀγίου.

Μαζὶ μὲ τὴν μνήμη καὶ τὴν τιμὴ στὸν Ἅγιον Μηνᾶ, ἐορτάζουμε σήμερον καὶ τὴν ἐπέτειον των **Ἐνθρονιστηρίων** τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, κ. Δαμασκηνοῦ. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, ἡ

ἐπέτειος τῆς Ἐνθρονίσεως τῶν Ἐπισκόπων ἐορτάζεται, κάθε χρόνο, **κατ'ἐξοχὴν διὰ τελέσεως τῆς Θείας Λειτουργίας**, γιατί ἀπὸ αὐτὴν πηγάζει ὅλη ἡ ἐξουσία τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ἡ ἀγιαστική καὶ ἡ ποιμαντική καὶ ἡ διοικητική. Ἦρθαμε, λοιπόν, σήμερα στὸν Ναό, γιὰ νὰ μετέχουμε στὸ μυστήριό τῆς Θείας Εὐχαριστίας, μέσῳ τῆς ὁποίας θὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριό μας, Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Μέγα Ἀρχιερέα τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ τὴν μεγάλη εὐλογία τῆς Ἐνθρονίσεως καὶ τῆς διετοῦς, μέχρι τοῦδε, Ἀρχιερατικῆς Διακονίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας.

Ὁ Μητροπολίτης μας, τὴν ἡμέρα τῆς Ἐνθρονίσεώς του, κάθισε ἐπὶ τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου, ὁ ὁποῖος βρίσκεται σὲ ὑψηλό σημεῖο ἐντὸς τοῦ Ναοῦ. Γιὰ ποῖό λόγο βρίσκεται ἄραγε ἐκεῖ; Γιὰ νὰ συμβολίζει τὴν ὑψηλὴ ἐποπτεία τοῦ Ἐπισκόπου ἐπὶ τοῦ λαοῦ του, σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας **«ὅτι δεῖ τον ὑπ' αὐτὸν λαὸν, ὁρᾶν ἅφ' ὕψους καὶ ἐπισκοπεῖν ἀκριβέστερον»**.

Ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ Ἀγιοπατερικὴ Παράδοση, ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι **«ὁ ἐπὶ τοῦ ὕψους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πύργου ἱστάμενος καὶ ἐκεῖθεν σκοπῶν καὶ κατοπτεύων τὰς ψυχάς»**, εἶναι ὁ **«ἐπιτηρητὴς καὶ ἐπιμελητὴς πασῶν τῶν ἐκκλησιαζομένων ψυχῶν»**.^[1] Εἶναι, αὐτός, ποὺ ἐπέλεξε ὁ Θεός, μέσῳ τῆς θεανθρωπίνης συνεργασίας κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς του, ἀφοῦ τὸ ἱερατικὸν λειτούργημα εἶναι **«Θεοῦ δωρεά»**. Συνεπῶς, σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι τὸ πρόσωπο πού ἀποτελεῖ τὸν κατ'ἐξοχὴν φορέα τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ τοῦ πληρώματος τῆς ἱεροσύνης, **«ἐπεὶ καὶ τῶν Ἀποστόλων, φασὶν οἱ Πατέρες, ἡ χάρις αὕτη ἐστὶ. Τῶν Ἀποστόλων δὲ τὴν χάριν ἔχουσι οἱ Ἐπίσκοποι, καὶ οὐχὶ πρεσβύτεροι»**.

Τὸ ἐπισκοπικὸ ἀξίωμα ὅμως δὲν εἶναι μία ἀνέφελη πορεία διακονίας, ἀντιθέτως, εἶναι, κατ' ἐξοχὴν, πορεία σταυρική. Γιατί, πολλὲς φορὲς ὁ Ἐπίσκοπος μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίσει καχυποψία, δυσπιστία καὶ ἀμφισβήτηση. Ἐπίσης, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν δική του πατριαρχικὴ διακονία δέχθηκε τεράστια ἀμφισβήτηση, ἕως καὶ διωγμό, **«πολλοὶ οἱ εἰς μηδὲν ἀρεσκόμενοι καὶ τὰ πάντα κακίζοντες»**, δηλαδὴ σὲ «πολλοὺς δὲν θὰ ἀρέσει τίποτα καὶ τὰ πάντα θὰ κατηγοροῦν...» Ὅμως θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουμε ἅπαντες, ὅτι δὲν ἐννοεῖται Ἐκκλησία χωρὶς Ἐπίσκοπο καὶ Ἐπίσκοπος χωρὶς Ἐκκλησία, ἄρα ὁποῖος δὲν ἀκολουθεῖ καὶ δὲν τιμᾷ τὸν Ἐπίσκοπο δὲν ἀκολουθεῖ καὶ δὲν τιμᾷ τὴν Ἐκκλησία. Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος ἀναφέρει ὅτι **«ὁ τιμῶν Ἐπίσκοπον, ὑπὸ Θεοῦ τετίμηται»**.

Σεβασμιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, τὰ τελευταῖα δύο χρόνια, ἀσκεῖτε τὰ Ἀρχιερατικά Σας καθήκοντα, σταθερὰ καὶ ἀποφασιστικά, μέ ἕναν τρόπο Χριστοκεντρικό καὶ ὄχι ἐπισκοποκεντρικό. Ὡς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ πορεύεσθε, διακονεῖτε, λειτουργεῖτε, διαποιμαίνετε, διοικεῖτε. Πολλὲς φορὲς ἐν μέσῳ

δυσκολιών, αύξημένων κοινωνικών αναγκών, φωνών ένθεν κακείθεν. Έσείς, όμως, πιστός στην Αρχιερατική Σας Διακονία, απόλυτα άφοσιωμένος σέ αυτήν, άπαλλαγμένος από κάθε περισπασμό, έχετε μετατρέψει τόν έαυτόν Σας σέ **άθλοφόρο Έπίσκοπο**, άοκνο καί ύποδειγματικό, γιατί γνωρίζετε ότι Αρχιερατική Διακονία δέν είναι μόνο Σταυρός αλλά καί Άνάσταση!

Δέν θα ήθελα νά μακρηγορήσω περαιτέρω, παρὰ μόνον νά Σας εύχηθώ, έκ μέρους τοῦ ιεροῦ κλήρου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, **έτη πολλά καί εύλογημένα!** Σέ αὐτήν τήν ὁδὸ τῆς ἀθλήσεώς Σας, νά **ύπομένετε** ὡς φιλόστοργος πατέρας, νά **ἐπί-σκοπεíte** ἡμᾶς ἐν ἀγάπῃ, νά **σύν-χωρεíte** ἅπαντες στήν πνευματική Σας ἀγκάλη, νά **διακονεíte** με πνεύμα μακροθυμίας, πραότητας, παρηγορίας καὶ συμπαραστάσεως, ὡς Χριστοῦ μιμητῆς γνησιώτατος.

Σας εύχόμαστε ἐπίσης, νά ἀποτελέσετε τὸ **Θεμέλιο** τῆς σωτηρίας ὅλων ὑμῶν, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Συμεών Θεσσαλονίκης, **«ὡς τῷπον ἔχοντα τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀρχηγῷ τῶν ψυχῶν ἡμῶν μετά Θεόν καταστάντι, ὡς θεμελίῳ τῇ σωτηρίας ὑμῶν καί πίστεως, μετά Χριστόν δεικνυμένῳ».**

Ἡ Χάρις τοῦ Χριστοῦ, νά Σας σκέπει, νά Σας φωτίζει καί νά Σας ἐνισχύει διὰ παντός, ὥστε νά ἐπιτελεíte τήν Ὑψηλή Διακονία Σας θεαρέστως, γιά πολλά ἔτη ἀκόμα, πρὸς δόξαν τοῦ Παναγίου Ὁνόματος του Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας! Ἀμήν!

[1] Jacques Paul Migne, *Patrologiae Graeca*, τ.119

Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

